

European Junior Cycling Tour Assen & Tour de Junior Achterveld

Aangezien ik hier altijd maar tegen een stuk of vijf man race was ik wel benieuwd hoe het zou zijn om met een serieus groot peloton te rijden. Dus hebben we een beetje op internet rondgezocht en kwamen we de Jeugdronde van Assen tegen. Dit is een meerdaagse wedstrijd waarbij er verschillende jeugdcatogerieën tegen elkaar strijden. Deze catogerieën zijn gebaseerd op leeftijd en dus kwam ik te rijden tussen jongens in de leeftijd vijftien en zestien. Deze groep wordt ook wel nieuwelingen genoemd en er wordt al serieus hard gereden. Het leek me heel leuk dus schreef ik me in. Het hele seizoen 2011 stond dus in het teken van deze ronde.

Een drietal weken voor de ronde zijn we met het hele gezin op fietsvakantie geweest in de Duitse Eifel, goede laatste loodjes voor de wedstrijden. Afgezien van het weer, het regende elke dag, was het heel leuk en ben ik daar nog eens extra in vorm gekomen.



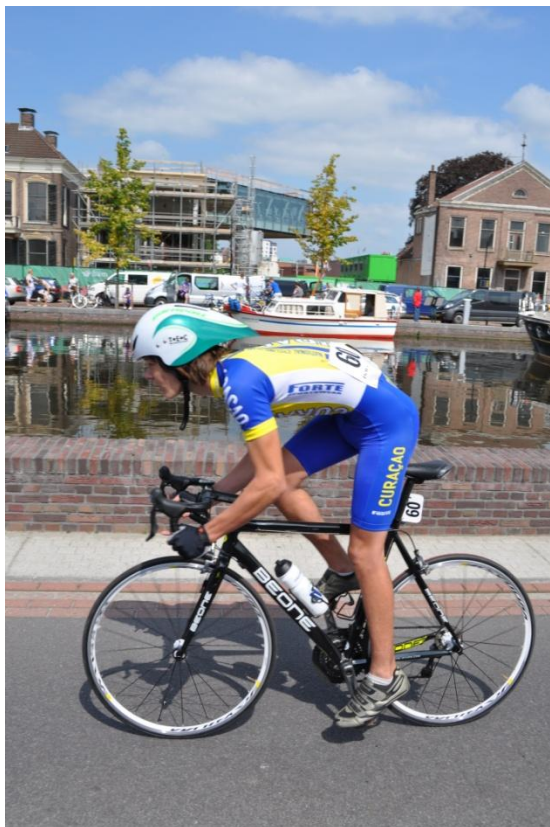
Teruggekomen van de fietsvakantie werden alle koffers ingepakt en gingen we, met oma erbij, richting Assen voor de 47e European Junior Cycling Tour Assen zoals de ronde officieel wordt genoemd.

Toen we de startlijst eens nakeken schrok ik toch wel een klein beetje van het aantal deelnemers. Maar liefst 134 jongens uit Nederland, Duitsland, Engeland, Denemarken, België, Frankrijk, Australië en Curacao stonden aan de start. Zeer internationaal dus. Samen met mijn vader heb ik alle parcoursen verkend zodat ik goed voorbereid aan de start kon staan voor de eerste etappe, een proloog van slechts één kilometer met na 500 meter een 180 graden bocht. Het ging redelijk en mijn tijd was uiteindelijk 1.21 nog wat, zeven seconde achter de winnaar. Daarmee werd ik 80ste in de uitslag.

Dag twee bestond uit een rondje van 1.8 kilometer midden in de stad. Wij moesten in totaal 22 rondes afleggen dus het aantal kilometers kwam in totaal op 40 uit. Nu pas zag ik hoe groot deze groep eigenlijk

was, en het grote nadeel was dat ik achteraan moest starten. Het ging best wel goed en ik slaagde erin steeds wat plaatsjes op te schuiven tot ongeveer halverwege de groep. Toen zat ik er een beetje doorheen en viel weer wat terug. Net op dat moment liet iemand een gaatje vallen en zitting we met een man of zes ineens op achterstand. Gelukkig viel het peloton nog stil waardoor ik toch nog kon aansluiten. In de laatste ronde gebeurde er niks meer en zo kon ik in de groep finishen, op een 84ste plek, van de 134 deelnemers.

Tegen de derde dag zat ik eigenlijk een beetje op te kijken, dit was namelijk de langste etappe van de hele jeugdtoer. De afstand bedroeg maar liefst zeventig kilometer, zo lang had ik nog nooit in wedstrijdvorm gefietst. Al vanaf het begin kon je zien dat iedereen zenuwachtig was want er werd hard gereden. Na ongeveer tien kilometer viel er iemand midden in het peloton, hierdoor moest iedereen die hier achter zat een voetje aan de grond zetten en zo verloren we de aansluiting met het peloton. Dat was behoorlijk balen want ik had nog niet het gevoel dat ik kapot zat. De groep was een man of zestig groot en er zat een aardig tempo in. Jammer genoeg vond de organisatie dat we te ver achter de kopgroep zaten en zo werden we allemaal uit de wedstrijd gehaald. Er kwam dus een zeer vervelende DNF achter mijn naam te staan.



Dag vier was een tijdrit. Hier keek ik echt heel erg naar uit en dus was de motivatie enorm. Ik had namelijk het idee dat ik hier bij de betere helft zou kunnen behoren. Vorig jaar had ik 14:00 over dit iets minder dan 9 kilometer lange traject gedaan en ik wilde dit flink gaan verbeteren. Aangezien ik een beetje achteraan in het klassement stond moest ik als een van de eersten starten. Al meteen vanaf de start ging het goed en kwam ik soepel alle bochten door. Na ongeveer vier kilometer zag ik ineens de persoon die voor me was gestart fietsen. Ik had blijkbaar al

een halve minuut op hem ingehaald en dat gaf me weer een extra motivatiestoot. Toen we op het TT Circuit aankwamen (de tijdrit ging namelijk gedeeltelijk over het motorcircuit) had ik hem ingehaald. Niet lang daarna kwam ik over de finishstreep, volledig kapot maar wel tevreden. Mijn tijd was namelijk 13:13. Hiermee werd ik 72ste.

Bij de omloop op dag 5 zat de tijdrit duidelijk nog in de benen want het ging voor geen meter. We moesten vijf rondes afleggen van elk negen kilometer. Al in de eerste ronde gingen er een paar mensen onderuit en weer zat ik erachter waardoor ik werd gelost. Samen met nog een paar anderen bleef ik goed ronddraaien en haalden we af en toe nog iemand in. Het waaide flink dus het was echt "killing". In de laatste ronde werd er nog gesprint voor plek 89 en werd ik 90ste. Helemaal niet tevreden, maar ja veel meer kon ik er niet van maken. Het was ook wel weer een leermoment aangezien ik nu wel beter heb geleerd hoe rond te draaien.

Stiekem was ik een beetje klaar met deze ronde dus ik was maar al te blij toen de laatste dag aanbrak. Hier moesten we rondjes rijden rond de camping en deden we ook het Asserbos aan. Echt genieten van deze prachtige natuur werd het niet want er werd, alweer, gigantisch hard gereden. Maar het ging eigenlijk wel best goed. Na zo'n 6 rondes (van de 9) werd er voor de zoveelste keer deze ronde gevallen, en dit keer lag ik er zelf bij. Tsja, toen was de motivatie helemaal weg en ik zou 93ste worden. In het eindklassement slechtst 90ste. Ik was helemaal niet tevreden met dit resultaat, zeker niet na die goede start. Gelukkig wist ik nu wel hoe hoog het niveau is in Nederland en dit zou goed te pas komen bij de volgende ronde die ik zou gaan rijden, namelijk de Tour de Junior. Na de laatste race in Assen werden alle koffers ingepakt en ging ik, samen met mijn vader, richting Achterveld om daar twee dagen later een nieuwe ronde te beginnen. Oma, Jaap en mijn moeder namen de auto terug naar huis om een dag later op het vliegtuig terug naar Curacao te stappen.

De dag na de aankomst in Achterveld besloten wij de verschillende parcoursen te gaan verkennen. Deze ronde duurt ook zes dagen maar in die zes dagen moesten tien etappes worden afgelegd. Oftewel moesten we drie keer twee wedstrijdjes op één dag afleggen. Na een lange dag en 110 kilometer fietsen kwamen we weer thuis maar hadden we wel alle parcoursen kunnen verkennen.

Een dag later zou de feestelijke opening zijn en werden alle renners in teams geplaatst. Het idee was namelijk dat alle deelnemers over teams zouden worden verdeeld en er een soort ploegenklassement zou worden gemaakt. Hoe dat allemaal in zijn werk ging weet ik niet maar ik werd in team 1 ingedeeld. Het team had de naam "De Aliantie Amersfoort" en we kregen allemaal een fietsshirt. Het shirt was eigenlijk een maatje te klein dus het zat zeer krap. Later op de dag zou er nog een wedstrijd van zo'n 30 kilometer plaatsvinden in en rond het dorp.



Het ging vanaf de start eigenlijk heel goed en tot mijn verbazing kon ik vrij makkelijk voorin het peloton standhouden, iets waar ik in Assen alleen maar van kon dromen. Ongeveer halverwege de wedstrijd reden een man of vijf weg met daarbij iemand van mijn team. Het peloton kwam te laat in actie dus konden we ze niet meer terughalen. We moesten dus sprinten voor de zesde plek en ik zou uiteindelijk 11e worden! Het deelnemersveld was hier wel een stuk kleiner dan in Assen (het peloton bestond uit “slechts” 51 man) maar ik was er niet minder blij om!

Na een gigantisch bord pasta gingen we weer naar ons bedje toe want de volgende dag zou de eerste worden met twee wedstrijden. ‘s Ochtends moesten we een bergtijdrit van precies 1 kilometer afleggen. Zoals iedereen nu denkt, en wij ook dachten, een heuvel in Nederland? Maar het viel vies tegen want het was wel degelijk een flinke kuitenbijter. De snelste zou er uiteindelijk 1.46 over doen, ik moest het doen met 2.04. Dat kwam doordat ik bij de start twee keer uit mijn klik-pedalen schoot en daarmee kostbare tijd verloor. In de avond moesten we weer een criterium van 30 kilometer afleggen maar dit keer was het rondje veel kleiner waardoor er veel meer rondjes moesten worden afgelegd. 22 rondes om precies te zijn. Ik voelde de tijdrit nog in mijn benen dus veel meer dan het peloton volgen zat er niet in. Ik zou uiteindelijk gewoon in de groep finishen en had daardoor geen tijd voor het klassement verspild.

De volgende dag zou het allemaal moeten gebeuren. Vandaag moesten we de klassieker gaan afleggen, een zeer zware klassieker zou dit worden. Het waaide namelijk gigantisch hard en het aantal kilometers was ook serieus te noemen, alweer 70 kilometer. Al vanaf de start werd er hard gereden en toen we ongeveer op de helft waren begon ik het echt moeilijk te krijgen. Er waren al een aantal mannen af en de groep bestond nog uit zo’n 40 man. Met nog zo’n 20 kilometer te gaan sprong een jongen weg en hij zou het uiteindelijk winnen met precies één centimeter. Het lukte me gelukkig om het peloton bij te houden en zo geen tijd te verliezen. In de sprint kon ik zelfs nog negende worden, daarmee was ik echt helemaal dolblij.

De dag erna was ook geen gemakkelijke want er moesten weer twee wedstrijden gereden worden. Eerst een tijdrit van iets minder dan een kilometer en vervolgens weer hetzelfde rondje van de twee dagen geleden. De tijdrit ging veel beter nu ik niet uit mijn kliks schoot. Het ging zelfs zo goed dat ik veertiende werd, op ongeveer 2 seconden van de winnaar. Die middag voelde ik mijn benen wel serieus en het ging alweer wat minder. Ook dit keer kon ik me gelukkig wel handhaven in het peloton zodat ik, alweer, geen tijd hoefde te verliezen.

Toen kwam eigenlijk mijn beste dag in deze twee weken. 's Ochtends moesten we een tijdrit van ongeveer vier kilometer rijden, hier keek ik eigenlijk al een tijdje naar uit. Tot ik wakker werd en naar buiten keek, het regende namelijk pijpenstelen. Maar de race ging gewoon door dus moest ik in de regen en kou warm fietsen. Gelukkig hield het even op met regenen toen ik moest starten. Het ging echt fantastisch goed en toen ik over de finish kwam had ik zelfs de voorlopig beste tijd. Uiteindelijk zouden daar slechts zes mensen onder duiken waardoor ik zevende werd! Ook 's avonds voelde ik me nog heel erg sterk en heb ik een paar keer geprobeerd om weg te rijden, maar dat mislukte jammer genoeg. Toen heb ik me niet meer met de sprint bemoeid waardoor ik "slechts" 34ste werd.



De laatste dag keek ik eigenlijk heel erg tegen op. We moesten namelijk 60 (!) rondes van 800 meter afleggen. In feite was dat dus de hele tijd aanzetten en kon je nergens echt uitrusten. Er werd snoeihard gereden en ik had het op sommige momenten echt moeilijk. Gelukkig gingen de rondes ook snel voorbij en voordat ik het doorhad moesten we nog maar 10 rondjes fietsen. Alleen toen sloeg het noodlot toe. In de laatste drie rondes begon de het te miezeren en in de laatste ronde waren de bochten spekglad. In de allerlaatste bocht van de ronde gingen er voorin een paar onderuit waardoor het hele peloton moest uitwijken. Ik probeerde het gat naar het groepje dat voor de valpartij zat nog dicht te rijden maar dat mislukte en ik werd 21ste. Gelukkig besloot de organisatie om geen tijdverschillen door te voeren waardoor ik mijn plek in het klassement niet verloor. Ik zou namelijk 14e worden! Dat had ik van te voren echt nooit verwacht.

Om nog op een rare manier af te sluiten vertel ik even wat er nog met mijn vader gebeurde. Op de laatste dag was hij zo “slim” om de Ty-Raps van mijn nummer te willen doorsnijden met mes en, je raadt het al, hij snijdt zo in zijn vinger, het topje er bijna af. Dus in plaats van in alle rust te kunnen inpakken en klaar te maken voor de reis, moesten we nog even naar het plaatselijke ziekenhuis om een paar hechtingen erin te laten zetten. Gelukkig bleek het niet te ernstig en konden we gewoon weer richting huis om ons klaar te maken voor de vlucht. Ondanks dit laatste gebeurtenisje vond ik de weken fantastisch en zou ik volgend jaar met veel plezier weer deelnemen!

Huib